

tidigt med, at Reservebataillonen er indfaldt. Hvis de Børnepflichtige nu passe deres Snit, saa at de sørge for ikke at komme til Tjeneste ved den Liniebataillon, der har Mandskab inde samtidig med Reservebataillonen, saa opnaa de, at de kun komme een Gang i Leir, og kunne, som 6te Mars Mandskab, undgaa at blive indfaldte til Reservebataillonen. Her er en Fare, som man ikk: har tænkt paa, da man vedtog Bestemmelserne i Hærloven, og som efter mit Skjøn ikke kan vedræses, idet man ikke kan forbyde Mandskabet at lade sig forløbs udskrive. Det her Omtalte er sket i temmelig stor Stil ved een Halvbrigade, og jeg er tilbøjelig til at tro, at en nærmere Underfølgelse vil vise, at det ogsaa er sket ved andre. Spørger man nu: Hvorledes har det været muligt, at man i sin Tid har kunnet overse denne Fare? ja, saa komme vi ind paa at røre ved et af de store Principer, der blev slaaet fast, da Hærloven blev vedtaget, dette store Princip, at vi skulde følge Ublandets Armeer ved at sørge for, at Landet blev inddeelt i Udskrivningskredsene, og Mandskabet kom til at ligge i Udskrivningskredsen, saaledes at vi i Tilfælde af Krig bekoemt kunde mobilisere. Man gik altsaa i 1867 ind paa Principet, men glemte det Forhold, jeg har berørt, og tillige, at i et Land saa lille som vort har det overordentlig ringe Betydning, om man skal rejse en kortere eller længere Vej for at komme til Mødestedet; men har man som hos os en kort Uddannelsesfest, maa man helst bruge Rekruten bort fra de hjemlige Forhold, saa at han i sin Tjeneste kun tænker paa at være Soldat. (S. Busk: Han skal lægge Bonden paa Hylde!). Ja, det skal han gjøre, det var min Tanke, men det var ikke mine Ord. — En Ting, man den Gang heller ikke tænkte paa, maa jeg dog endnu berøre, forinden jeg forlader dette Spørgsmaal, og det er, at i Tilfælde af Krig vil den Omstændighed, at 3 Batailloner, udskrevne i samme Halvbrigadekreds, danne en Halvbrigade, medføre, at under en Kamp, hvori Halvbrigaden har betydeligt Tab, vil Tabet føles paa en ganske anden Maade, fordi det falder nødt paa en bestemt lille Del af Landet. Jeg fremfører blot disse Bemærkninger, fordi jeg er foranlediget dertil ved den Doversigt, som er fremsat af det ærede Udvalg, og fordi jeg mener, at vil man ind paa Underfølgelser, kan man komme ind paa andre Spørgsmaal, som have større Betydning til Belysning af nuværende Tilstande, navnlig for saa vidt man derved vil søge, hvorledes man skal und-

gaa lignende Feil for Fremtiden. — Under Nr. 89 er der foreslaaet en Godtgjørelse for extraordinær Indkaldelse, og herom er der i Betænkningen, saavidt jeg husker ret, udtalt Noget om, at Ministeren burde have forudsat, at en saadan Indkaldelse vilde være nødvendig, og i sin Tid ved Forhandlingen om det nye Skjots gjort Udvalget opmærksom paa, at der vilde komme et saadant Krav. Det skal jeg fuldstændigt lade staa hen, men der er et andet Punkt, jeg gjerne vil henlede Opmærksomheden paa. Da det ærede Flertal gik ind paa at bevilge de 16 Batterier, maatte dog vel derved Hensigten være, at de 16 Batterier skulde i Tilfælde af Krig bruges, for det var dog vel ikke Meningen, at man anskaffede dem for at kjøre dem hen paa Løjsuset. Hvorledes er nu Situationen? Vi have for Dieblisset Besætning til 9 Liniebatterier og 3 Reservebatterier. Besætningen til de 9 Liniebatterier vil kunne gaa over; men de øvrige 7 Batterier, 56 Kanoner, vil det være fuldstændig umuligt at besætte med de nuværende Reservebatterier, og derfor synes det mig saare naturligt, at har man sagt A, maa man ogsaa sige B; er man gaaet til at bevilge Kanonerne, maa man ogsaa staa Besalingsmænd og Mandskab dertil. Naar nu de Herrer sige, at det kunne vi først komme ind paa, naar vi komme til Revisionen af Hærloven, saa veed jeg ikke, hvorfor man ikke kan komme ind paa det Spørgsmaal nu. Hvad skulde der være i veien for at organisere det særlige Vaaben, Artilleriet, navnlig da det Antal af 16 Batterier, som Mindretallet anser for nødvendig, er det samme Antal, som de ærede Herrer havde i deres eget Forslag? Jeg veed det ikke; thi jeg vilde finde det fuldstændig naturligt, om de Herrer ville gaa med til at afhjælpe Manglerne paa saadanne Omraader, hvor vi ere enige om, at de ere tilstede, og om, hvorledes de skulle afhjælpes. Jeg saa naturligvis helst og vilde finde det rigtigt at revidere hele Hærloven; men kan dette ikke opnaas, hvorfor da ikke gaa med til en Revision paa dette Punkt, hvor vi kunne mødes i en fælles Anskuelse, og dette saa meget mere, som der jo ikke kan være nogen forstandig Mening i at anskaffe Batterier, naar man ikke vil tilvejebringe det nødvendige Personale, der hører til dem. Men hvad er da den egentlige Grund til, at de Herrer ikke ville gjøre det? Den ærede Ordfører for Mindretallet udtalte en Anskuelse om, hvorfor Flertallet i det Hele taget var utilbøjeligt til at gaa ind paa den Slags Bevillinger paa Finantsloven, den kan jeg